

tilsvarende Punkt i det Lovforslag, som nylig blev behandlet.

Ændringsforslaget under Nr. 3 skal jeg ikke modsætte mig. Det har jo, som af den ærede Ordsvører angivet, ikke stor reel Betydning, og jeg tror, at der kan tillægges den Betragtning, den ærede Ordsvører gjorde gjældende, ikke liden Vægt, men jeg vilde allerede nu anmeldte et Ændringsforslag, som jeg, for saa vidt Ændringsforslaget bliver vedtaget, vil stille til Sagens 3de Behandling; det vilde allerede have foreligget her som Underændringsforslag, dersom Tiden havde tilladt mig at faae det affattet. Det forekommer mig at være billigt, at der til § 8 føies en lignende Slutningsbestemmelse som den, der findes i § 9, og som jo gaar ud paa, at Forsørgelsen efter Reglerne i § 9 i ethvert Tilfælde ikke maa være mindre, end om den var bleven beregnet efter § 5. Det forekommer mig, at det er i samme Grad billigt at gjøre denne Tilføining til § 8, som det er at gjøre den til § 9, navnlig naar man vedtager det Ændringsforslag, som nu foreligger. Jeg vil altsaa allerede nu anbefale til de ærede Ændringsforslagsstilleres Overveelse, om de ikke tro, at en saadan Tilføielse vilde være heldig.

Ændringsforslaget under Nr. 5 vilde jeg langt lettere kunne gaa ind paa, naar det absolut fatte Grændsen for Børnenes Understøttelse ved det 15de Aar. Jeg er altsaa for saa vidt enig med den ærede Ordsvører for Forslagsstillerne; men denne Tilføining: „og kan kun efter særlig Bevilling ved de aarlige Finantslove forlænges indtil det fyldte 18de Aar“ anser jeg for at være i høi Grad uhenigtsmæssig. Jeg vil slet ikke tale om det i mine Tanker næsten Usmættelige i at binde Bevillingen ved de aarlige Finantslove til, at de kun maa lade Understøttelsen vedvare indtil det 18de Aar. Skal Bevillingen gives paa de aarlige Finantslove, forekommer det mig dog, at det maa være en fri Sag, for hvor lang Tid man lader Understøttelsen løbe. Men dernæst er Tilføiningen fuldstændig overflødig, thi det er jo givet, at der i ethvert Tilfælde ved de aarlige Finantslove kan gives en saadan Understøttelse, og derfor er en Henvisning i en særlig Lov til, at en saadan Understøttelse kan forventes at blive givet paa Finantsloven, Noget, jeg finder ganske særlig uheldig: den vil naturligvis have til Følge at baade Administrationen og Rigsdagen vil blive belemet med en overordentlig Mængde Begjæringer af den Art. Jeg vilde beklage, om den nu gjældende yderste Grændse efter Loven, nemlig de 18 Aar, blev reduceret til 15 Aar; men denne Tilføining til de 15 Aar om, at Finantsloven dog skal være istand til at tilstede Fortsættelsen indtil det 18de Aar, vil jeg dog meget bede om maatte gaa ud. Medens jeg ligeoverfor de Ændringsforslag, jeg hidtil har omtalt, har kunnet stille mig enten ligegyldig eller ialfald kun fravaadende

— og hvad det sidste angaar meget stærkt fravaadende — maa jeg ligeoverfor Ændringsforslaget under Nr. 6 indtage en noget anden Stilling. Det forekommer mig givet, at den Minister, som bærer Ansvar for en Bestyrelse, ogsaa nødvendigvis maa, for at kunne bære Ansvar, raade over de Kræfter, som han benytter til den Del af Administrationen. Den ærede Ordsvører for Forslagsstillerne nævnte meget rigtigt, at Ansvaret paa de Finantsministeren, men at der ikke desto mindre Intet kunde være til Hind for, at Udnævnelser af de $\frac{2}{3}$ af Bestyrelsen laa hos andre Ministre. Det forstaaer jeg ikke. Jeg vilde ikke kunne forstaa det, selv om Bestyrelsen kun havde at gjøre med Bedømmelsen af Invaliditetsforholdet; men naar man ser hen til, at denne Bestyrelse desuden har en meget betydelig Formuesbestyrelse under sig, en Formuesbestyrelse, som Finantsministeren bærer Ansvar for, saa forekommer det mig at være aldeles umuligt, at andre Ministre skulde besætte $\frac{2}{3}$ af Pladserne i Bestyrelsen. Dersom Grunden til, at man ønsker andre Ministres Indflydelse paa Valget af Bestyrelsen end Finantsministerens, skulde være den, at man hos de andre Ministre forudsatte en varmere Interesse for Invaliderne end hos Finantsministeren, saa tror jeg egentlig ikke, at denne Grund med Rette kan gjøres gjældende. Det forekommer mig, at man, naar der har været Tale om Invaliditer, har fra alle Sider været enig om at strække sig saa langt, man har kunnet formaa, og jeg tror ikke, at Finantsministeren, hverken den nuværende eller de foregaaende, gjøre nogen Undtagelse fra den Regel. Jeg tror, at Sympathien for Invaliderne har været ligesaa levende hos Finantsministeren, som den har været hos andre Ministre, som den har været hos dette Thing, og som den har været hos Befolkningen. At Meningerne om Bedømmelsen af enkelte Invaliditets-Tilfælde nødvendigvis maa være meget forskellige, ja det er aldeles uregelmæssigt; men jeg tror ikke, at man af enkelte Tilfælde, som man finder ikke have været bedømte med fuld Retfærdighed eller med tilstrækkelig Billighed, kan ulede, at enten Retfærdigheden eller Ubilligheden sidder i Højsædet eller overhovedet gjør sig gjældende ved Bedømmelsen. Naar der i Lovforslaget staar, at de to Pladser i Bestyrelsen skulle besættes med Militære eller udtjente Militære, saa har jeg ikke forstaaet denne Bestemmelse, og tror heller ikke, at Udtrykkene i § 22 kunne forstaaes saaledes, at Meningen dermed er den, at tjenstgjørende Officerer kunne kommanderes til denne Øjning. Jeg veed ikke, om jeg har misforstaaet den ærede Ordsvører for Forslagsstillerne, men det forekommer mig, at der var et Udtryk af ham, som gik i den Retning. Jeg forstaaer det saaledes, at Finantsministerens Valg af Medlemmer er indskrænket derved, at han kun kan velge mellem Personer, der henhøre til Sørens og Søværnets tjenstgjørende eller forhenværende Personale. Det er